

2012

השבוע עמד העולם הזה ב' מרכזם של שני משפטים. האחד התקיים בפני שופטת השלום לאה עוגן בתל-אביב, שביררה את תביעת המשטרה נגד כתב חרות שלמה נקדימון ונגד כתב העולם הזה אלי תבור. השניים הואשמו בכך, שחזרו לבית תי-אטרון אוהל ללא רשות, שעה שנערכה בו ישיבת מרכז מפא"י. היתה זו אותה ישיבה בה החליט מרכז מפא"י להדיח את פנחס לבון מתפקידו כמוזכיר הכללי של ההסתדרות.

אינני רוצה לעמוד כאן על הצדדים המשפטיים של פרשה זו. הם יתבררו בפני השופטת עוגן. מעניין יותר, בשלב זה, הצד הציבורי.

הנה נערכה ישיבה מפלגתית, בה הגיעה לשיאה סערה לאור מית ממדרגה ראשונה; סערה סביב עצם דמותה של הארובה הזאת. מה שהתנהל באולם אוהל באותה שבת שחורה לא נגע לסודות פנימיים של מפא"י, אלא לפרשה ממלכתית שעניינה כל אורה ואורה.

מתוך נסיון קודם, היה לנו היסוד להאמין כי שליטי המפ"י לגה ינסו להסתיר מן הציבור את פרטי הישיבה הגורלית. אנו, המאמינים כי הדמוקרטיה טיה בניה על אורה נאור, ה' יודע את העובדות החשובות של חיי המדינה, החלטנו כי האורח ידע גם על המתרחש באותה ישיבה.

יתכן כי המשפט בא להזהיר עתונאים אחרים, שלא ילכו ב' דרך זו וכי מוטב שיסתפקו לה' בא בקומוניקאטים שמרכז המפ"י לגה יאות לחלק להם. אם כן, חבל על הזמן והמאמץ. אנו נמשיך להשיג אינפורמאציה בכל דרך אפשרית, כדי להגיש ל' אורה.

המשפט השני התנהל בירר-שלים, בפני שופט השלום יוסף חריש. הוא לא התחיל, אלא הסתיים. היה זה משפטו של חי חסידוף, איש המופת ה' ירושלמי.

השופט מצא אותו אשם, על כי העביר להעולם הזה את ה' מכתבים שחשפו את קנוניות צמרת המשטרה להבטיח את זיכויו של יחזקאל סהר בדין, ואף ציירו תמונה ברורה של אולת ידה של התביעה מול קנוניה זו.

פירסום המיכתבים גרם לוע' זוע ציבורי עמוק. כתוצאה מ' מנו נוהלה התביעה לפי קחים אחרים לגמרי והמפקח הכללי לשעבר הוכח כשקרן. קנוניה אפילה נגד טוהר המשפט, הו' מה.

האיש שגרם לכך, האיש ש' נתן לאורתי המדינה שיעור ל' מופת בהתנהגות מצפונית - נשלח עתה לחודשים מאסר. הוא לא עשה את מעשהו תמו' רת בצע, ואף לא הכחישו. לולא הודה בו מרצונו החופשי, לא היה איש יכול להוכיח דבר נגדו. אולם טיבעם של אנשי מופת, כי הם עושים את מעש' הם לאור השמש.

צר לי על שהשופט חריש לא הביא שיקולים ציבוריים וחיוני' כיים אלה בחשבונו, בעת שדן את חי חסידוף.

המיקרה כולו משול לאורח הגון, התופס גנב בחשכת לילה. הוא קורא „גנב" ומועיק את האנרוחים. באה המשטרה ועו' צרת אותו באשמת הפרת ה' שקט, בניגוד לתקנות עירוניות. לדעתי, אדם כזה צריך לקבל פרס, לא מאסר.

איש כפ

לבי-רע-לי

...אומרת מפא"י

לא יאומן כי יסופר:

כבר היום מגייסים מנהיגי מפא"י את עבדול-נאצר ואת בורגיבה, כדי שהללו יעזרו להם במלחמת הבחירות, ולא נתפלא אם יגייסו מחר, להבדיל, גם את הנשיא קנדי ואת מר דיפנביקר.

„בורגיבה מציע את חיטולנו!"

„נאצר צובר כח התקפה!"

כך זועקות כותרות „זרקור", עתון הבחירות של מפא"י.

כלום התיאשה מפא"י מדרך השכנוע ובוחרת לזרוע בהלה?

כלום חוששת מפא"י שהציבור לא ידע להבחין בין בטחון

ל"בטחוניזם"?

הכל יודעים שהבטחון הוא מטרה משותפת לכל המפלגות בישראל. מהוץ לקוטור-ניסטים, ואילו „בטחוניזם" הוא נסיון ליצור אווירה של היסטריה, שבתוכה מקווה מפא"י להשכיח כל אמת שאינה נעימה לה ובתוך כך לשמור על השלטון.

כיום, כיוון שמפא"י עומדת למשפט הציבור, היא „מגלה" ומעלה את קיומה של „הסכנה הריצונית".

ניצול של סכנות חזין כדי להשכיח מצבים פנימיים, הוא טכניס ריאקציונרי ישן, שמפא"י אינה בוחלת לנקוט בו. עד כדי כך, שהיא מכריזה כי:

„חייבת ישראל תודה לנשיא תוניסיה, בורגיבה!"

לא בפעם הראשונה מכלבלת מפא"י את טובת מפא"י עם טובת ישראל. מכינים אנו בהחלט שמפא"י רואה עצמה חייבת תודה לבורגיבה, על שנתן בידה מה שנראה לה כשוט טוב להצליף בו על דעת-הקהל. אבל, להודות לו בשם ישראל!?

כך מורידה מפא"י את רמת הוויכוח הפוליטי בישראל למישור הפרימיטיבי ביותר. ב„זרקור" שלה לא תמצאו שמי' של ויכוח רציני עם יריבים, - רק בדיחות זולות, קריקטורות קלוקלות, חידונים בלי פרטים וחידונים עם פרטים.

כדיחה טובה אהת בכל זאת מצאנו ב„זרקור": - את השם „ליברלי" כותבת מפא"י „לבי-רע-לי", ואכן אין פלא שלבה של מפא"י רע עליה, עם קום מפלגת הליברלים.

כי מפא"י יודעת שהציבור יודע כי הגיעה השעה לדרך חדשה!

מוגש עלידי

ביום ראשון, כ' סיוון תשכ"א - 4.6.61

- נעלה לקברם של
- ברעמי ילוביץ (בועז)
- משה רדומיסלבסקי (אורי)
- חיים ריבנבך (פתחיה)
- אברהם יהודאי (אלחנן)
- ישעיהו פרחי (יוסף)
- אשר פלדמן (גדליה)
- אריה לנדזור (עוזי)
- יוסף יפה (חיים)
- שמואל צוקרמן (אריה)
- דוד ערני (שלמה)
- צבי ארטל (משה)

אנשי „לוחמי חרות ישראל", שנפלו למען שחרור המולדת מידי שלטון זר ביום י"ח סיוון תש"ו בהתקפה על בתי המלאכה של הרכבת בחיפה. קרוביהם, חבריהם וידידיהם מזומנים. העולים לקברם נפגשים ביום זה בשעה 3 אחה"צ ליד קפה „עטרה" בתחנת האוטובוסים המרכזית בתל-אביב.

העולם הזה, שבועון החודשות הישראלי. המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, סלפון 26785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ ת"א. פק 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.